

Malo hrane za možgane I.

Kako smo se lotili priprave

Nataša Spindler

Infuzija je dajanje večje količine zdravilne ali hranilne tekočine v žilo. Tako pravi Slovar slovenskega knjižnega jezika (SSKJ). Dijakom naše Srednje zdravstvene šole Ljubljana je izraz domač, saj se z njim pogosto srečujejo pri strokovnih predmetih. Ne povezujejo pa ga, jasno, s knjigami. Tokrat so ga, saj smo s Knjižno infuzijo poimenovali literarno srečanje s pisateljico. Na en mah smo namreč udeleženci literarnega pogovora lahko bili deležni večje količine zdravilne knjižne hrane.

Od pobude do izpeljave sta minila skoraj dva meseca. Ob koncu dogodka smo bile organizatorice zadovoljne. Pozitivno so se odzvali dijaki, pohvalila nas je gostja pogovora in ostal je občutek, da nam je uspelo dogajanje na šoli popestriti z literarnim dogodkom, pri katerem je bilo dejavnih kar nekaj dijakov.

Povezali smo se s kolegico pisateljico

Pisateljico Ireno Velikonjo smo izbrali zaradi njenega mladinskega romana Lestev do neba, ki ga dijaki poznajo prek t. i. seznama knjig za neobvezno domače branje, in ga skoraj brez izjem zelo dobro sprejemajo. Pomagalo je tudi to, da je Irena Velikonja naša kolegica, srednjeolska profesorica slovenščine, in smo z njo zlahka navezali stik.

Osnova za pripravo srečanja je bilo branje njenih knjig. Hkrati so se porajale nove ideje o izvedbi in širil se je krog udeležencev. Dija-

ke smo nagovorili k branju katerega koli dela pisateljice (tudi s tem, da so si za aktivno sodelovanje lahko prislužili dobro oceno pri slovenščini). Ob tem so morali pripraviti vprašanja, pripombe, ideje, ki bi jih lahko uporabili na srečanju. Nekateri so se odločili za pripravo plakata, ki naj bi izražal bistvo prebranega literarnega dela.

Njeni berljivi romani pritegnili mlade

Odziv je bil velik. Dijaki so ugotavljali, da se mladinske romane Irene Velikonje bere hitro in zlahka, saj so teme v njih aktualne in zapisane njim razumljivo. Nastali so zanimivi plakati. Najprej smo z njimi nameravali le okrasiti učilnico dogodka, pozneje pa smo se odločili, da nekatere nekaj dni pred srečanjem razstavimo pred knjižnico in s tem pritegnemo pozornost dijakov in jo usmerimo k literarnemu srečanju. S predstavitvijo nekaterih plakatov so dijaki tudi popestrili literarno srečanje.

Pripravi Knjižne infuzije se je pridružil tudi šolski bralni klub pod vodstvom bibliotekarke. Svoje zadnje srečanje je namreč namenil razpravi o literaturi Irene Velikonje, pripravi vprašanj, razstavi plakatov ...

Posebne reklame za prisotnost na Knjižni infuziji sicer nismo delali. Želeli smo namreč, da se je udeležijo le dijaki, ki poznajo literarno delo Irene Velikonje in jih literatura zares zanima. Tako smo srečanje pripravili v običajni učilnici, v kateri smo klopi razvrstili v dva polkroga. Na srečanje je prišlo več dijakov, kot

Na Srednji zdravstveni šoli v Ljubljani so po daljših pripravah povabili mladinsko pisateljico Ireno Velikonjo na literarno urico. Zadeva je bila, seveda, cel projekt.

Profesorici slovenščine Lidija Butina in Nataša Spindler sta o tem napisali dve ločeni besedili: Nataša je napisala, kako se je porajala zamisel in kako so se na literarno urico sodelovalno pripravljali, Lidija pa je zapisala, kako je urica potekala in kaj vse jim je pisateljica povedala.

smo pričakovali, tako da so morali mnogi sedeti kar na tleh, predvsem pa je postalo v učilnici kmalu prevroče. O primernem prostoru (ki deluje bolj osebno in toplo kot predavalnica, hkrati pa je dovolj udoben) bomo torej morali še razmišljati.

Množično, spontano

Dogovorili smo se, da bo Knjižna infuzija postala na naši šoli tradicionalen dogodek. Zanimivo je, kako je preprosta zamisel – povabiti pisateljico na literarno srečanje – prerasla v pravi mali projekt, ki so se mu pridruževali številni dijaki in je spontano povezal več mentor. Končni scenarij z razstavo plakatov pred knjižnico, okrasitvijo razreda, izvajanjem klavirske glasbe na začetku srečanja in ob koncu, dijakinjo moderatorko, snemanjem, kratkimi dijaškimi predstavitvami pogleda na knjige ... se je izoblikoval šele nekaj dni pred srečanjem. Do takrat pa smo predvsem povezovali, razmišljali, se spodbujali – in, seveda, brali.

